

Joelin kirja ja Laodikean seitsemännenten päivän adventistikirkko – numero neljä

Jeff Pippenger

2025-12-07

Numero neljä

Jesajan kahdennessakymmenennessä kahdeksannessa luvussa ”pilkkaajat, jotka hallitsevat” ”Jerusalemla”, esitetään ”Efraimin juoppoina” ja ”ylpeyden kruununa”. ”Kruunu” kuvaa johtajuutta ja ”ylpeys” saatanallista luonnetta.

Juopot asetetaan vastakkain sen jäännöksen (”residue”) kanssa, josta tulee Jumalan kirkkauden ”kruunu”, sillä myöhäissateen aikana Herra pystyttää kirkkauden ”valtakuntansa”, kuten sitä edelsi esikuvana se, että Hän ristillä perusti armon ”valtakunnan”. Ristillä perustettu armon valtakunta on esikuva sunnuntailaissa ilmenevästä kirkkauden valtakunnasta. Myöhäissade alkoi 11. syyskuuta, jolloin sadan neljänsäksikymmenen neljän tuhannen sinetöiminen ja elävien tuomio alkoivat.

”Näin, että kaikki katsovat äärimmäisen jännittyneinä ja suuntaavat ajatuksensa edessään olevaan lähestyvään kriisiin. Israelin synnit on vietävä tuomiolle etukäteen. Jokainen synti on tunnustettava pyhäkössä, sitten työ etenee. Se on tehtävä nyt. Jäännös huutaa ahdistuksen aikana: Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?”

”Viimeinen sade tulee niiden osaksi, jotka ovat puhtaat — silloin kaikki saavat sen niin kuin ennen.”

”Kun neljä enkeliä päästävät irti, Kristus perustaa valtakuntansa. Kukaan ei saa myöhäissadetta paitsi ne, jotka tekevät kaiken, minkä voivat. Kristus auttaisi meitä. Kaikki voisivat olla voittajia Jumalan armon kautta, Jeesuksen veren kautta. Koko taivas on kiinnostunut tästä työstä. Enkelit ovat kiinnostuneita.” Spalding and Magan, 3.

Ilmestyskirjan neljä tuulta esitetään myös Jesajalla rajuna tuulena, joka oli pidätetty itätuulen päivänä, samoin kuin Ilmestyskirjan neljä riidan tuulta, joita neljä enkeliä pitää aisoissa. Sisaren Whitein mukaan nuo neljä tuulta tarkoittavat ”vihastunutta hevosta, joka pyrkii pääsemään irti” ja tuo mukanaan ”kuolemaa ja hävitystä”. Nuo neljä tuulta päästetään asteittain irti: alkaen 9/11:stä, sitten suuresti voimistuen sunnuntailaissa, ja lopulta täysin valloilleen, kun ihmisten koetusaika päättyy.

Päästetty irti ja pidätetty

Seitsemäs pasuuna, joka on myös kolmas voi-huuto ja joka ilmoittaa Jumalan salaisuuden täyttymisestä, soi profeetallisesti 11. syyskuuta, kun islam päästettiin valloilleen ja sitten George W. Bush rajoitti sitä profeetallisesti 11. syyskuun jälkeisenä aikana. Islamin äiti, Haagar, Ismaelin äiti, on rajoittamisen ja vapauttamisen vertauskuva. Saara vapautti hänet yhtymään Aabrahamiin synnyttääkseen tämän kanssa, mutta sitten mustasukkaisuuden vuoksi Saara rajoitti häntä, mikä sai Haagarin pakenemaan, kunnes enkeli esti Haagarin pakenemasta ja käski hänen palata. Iisakin

syntymän jälkeen Haagarin ja Saaran välinen riita jatkui, kunnes Aabraham ajoi orjattaren pois ja asetti näin hänen päälleen jälleen uuden rajoituksen.

Islamin neljä enkeliä päästettiin irti Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun viidennentoista jakeen kolmensadan yhdeksänkymmenen yhden vuoden ja viidentoista päivän ennustuksen alussa, ja sitten ne pidätettiin 11. elokuuta 1840.

Ja kuudes enkeli puhalsi pasuunaan, ja minä kuulin äänen Jumalan edessä olevan kultaisen alttarin neljästä sarvesta sanovan sille kuudennelle enkelille, jolla oli pasuuna: ”Päästä irti ne neljä enkeliä, jotka ovat sidottuina suuren Eufratvirran äärellä.” Ja ne neljä enkeliä päästettiin irti, jotka olivat valmiiksi määrättyt hetkeksi ja päiväksi ja kuukaudeksi ja vuodeksi tappamaan kolmannen osan ihmisistä. Ilmestys 9:13–15.

Sen jälkeen kun kolmannen voihuudon islam päästettiin valloilleen hyökkäämään 9/11:ssa, George W. Bush käynnisti maailmanlaajuisen terrorisminvastaisen sotansa ja asetti islamille rajoitteen. Ensimmäinen maininta Ismaelistä, islamin symbolista, osoittaa, että Ismaelin jälkeläiset olisivat jokaista ihmistä vastaan ja jokainen ihminen olisi heitä vastaan.

Ja Herran enkeli sanoi hänelle: Katso, sinä olet raskaana ja synnytät pojan, ja sinun on annettava hänelle nimeksi Ismael, sillä Herra on kuullut sinun kurjuutesi. Ja hänestä tulee villiaasin kaltainen mies; hänen kätensä on oleva jokaista vastaan, ja jokaisen käsi häntä vastaan; ja hän on asuva kaikkien veljiensä edessä. 1. Mooseksen kirja 16:11, 12.

Islam on maailman lopun valta, jota vastaan ”jokaisen miehen käsi” on oleva ja jonka käsi on oleva jokaista miestä vastaan, aivan niin kuin tämä toteutuu täydellisesti tänä päivänä. Islamin erityinen tehtävä profetian vertauskuvana on saattaa aikaan maailmansota. Tämä aihe vahvistetaan kertomuksessa Eliaasta, Johannes Kastajasta, ja se esitetään Ilmestyskirjassa ”kansojen vihastumisena”.

”Tässä mainittu ’tuon ahdistuksen ajan alku’ ei viittaa aikaan, jolloin vitsaukset alkavat vuodattaa, vaan lyhyeen ajanjaksoon juuri ennen kuin ne vuodatetaan, Kristuksen ollessa pyhäkössä. Tuona aikana, samalla kun pelastustyö on päättymässä, ahdistus on tuleva maan päälle, ja kansakunnat vihastuvat, mutta niitä pidetään kurissa niin, etteivät ne estä kolmannen enkelin työtä. Tuona aikana on tuleva ’myöhäissade’ eli virvoitus Herran kasvojen edestä antamaan voimaa kolmannen enkelin voimalliselle äänelle ja valmistamaan pyhät kestäämään sen ajan, jolloin seitsemän viimeistä vitsausta vuodatetaan.” Early Writings, 85.

Niinä ”päivinä”, jolloin myöhäissade lankeaa, Kristus pystyttää kirkkauden valtakuntansa, niin kuin se on esitetty Danielin kirjassa.

Ja näiden kuninkaiden päivinä taivaan Jumala pystyttää valtakunnan, jota ei ikinä hävitetä; eikä valtakuntaa jätetä toiselle kansalle, vaan se murskaa ja tekee lopun kaikista näistä valtakunnista, ja se pysyy iankaikkisesti. Daniel 2:44.

Niinä ”päivinä”, jolloin Kristus perustaa kirkkautensa valtakunnan, ne, jotka ovat Kristuksen ”kruunu” kirkkaudeksi, asetetaan vastakohtaksi juomareille, jotka kantavat ylpeyden ”kruunua”. Habakukin ”näky”, joka tuli kirjoittaa ja tehdä selväksi ”tauluihin”, havainnollistaa elävästi

adventismin perustavien totuuksien historiallista todistusta. Habakukin todistuksessa Joelin kaksi luokkaa, joko ”ylpeys” tai ”kirkkaus”, esitetään luokkana, joka joko on—uskosta vanhurskautettu—tai on—ylpeyden paisuttama. Toisen luvun neljäs jae puhuttelee näitä kahta luokkaa, ja ne vastaavat klassista kuvausta fariseuksesta ja publikaanista. Publikaani meni kotiinsa vanhurskautettuna, ja fariseuksen ”sielu” ”ei ole oikea”, sillä se on ”paisunut”.

Katso, hänen sielunsa, joka on paisunut, ei ole vilpitön hänessä; mutta vanhurskas on elävä uskonsa kautta. Habakuk 2:4.

Seuraavassa jakeessa Habakuk tunnistaa ne, joiden sydän on ylpistyksessä paisunut, juopuneiksi ja liittää siten Jesajan ja Habakukin juopuneet ”ylpeyteen”.

Niinpä myös, koska viini saa hänet rikkomaan, hän on ylpeä mies eikä pysy kotonaan; hän levittää halunsa tuonelan kaltaiseksi, hän on kuin kuolema eikä tule kylläiseksi, vaan kokoaa luokseen kaikki kansat ja kerää luokseen kaikki kansanheimot. Habakuk 2:5.

On syytä muistaa, että nämä Habakukin jakeet eivät täyttyneet ainoastaan milleriittien historiassa, vaan niiden täyttymys oli sekä Ellen Whiten että adventismin varhaisten pioneerien yhteinen tarkastelun kohde. Ne, jotka vanhurskautettiin milleriittien historian neljännessä jakeessa kuvatus uskon kautta, olivat niitä, jotka kestivät ensimmäisen pettymyksen kriisin, joka merkitsi sekä viipymisen aikaa että Babylonin lankeemuksesta ilmoittavan toisen enkelin sanoman saapumista. Milleriitit ymmärsivät tuossa koettelevassa historiassa, että entinen liittokansa, joka oli historiallisesti ollut protestantteja, oli tullut Babylonin tyttäreiksi. Nämä protestantit olivat protestantteja, joita Sardeksen seurakunta edustaa, liittokansaa edustaen, sillä heillä oli ”nimi”, joka oli sekä luonteen että liittosuhteen vertauskuva, mutta he olivat kuolleita.

Ja Sardeksen seurakunnan enkelille kirjoita: Näin sanoo hän, jolla on Jumalan seitsemän Henkeä ja ne seitsemän tähteä: Minä tiedän sinun tekosi; sinulla on se nimi, että elät, mutta olet kuollut. Ilmestys 3:1.

Vuoden 1844 koettelemusprosessissa, joka alkoi 19. huhtikuuta ja päättyi myöhemmin 22. lokakuuta, ne, jotka eivät läpäisseet koettelemusprosessia, ylpistyivät; ja jos vain lukisimme viidettä jaetta seuraavat jakeet, inhimillisen ylpeyden luonteenpiirre esitetään siellä havainnollistettuna paavillisen röyhkeyden ja itsekorotuksen kuvauksella. Se päättyy kahdennessakymmenennessä jakeessa siihen julistukseen, että Herra on pyhässä temppelissään; vaitkoon kaikki maa Hänen edessään.

Mutta Herra on pyhässä temppelissään; vaitkoon hänen edessään koko maa. Habakuk 2:20.

Habakukin toisen luvun toinen jae osoittaa 19. huhtikuuta 1844 tapahtuneen ensimmäisen pettymyksen, ja luku päättyy jakeeseen kaksikymmentä, joka selvästi merkitsee 22. lokakuuta 1844, jolloin Herra tuli äkisti temppeliinsä.

Neljä tulemusta 22. lokakuuta 1844 (rivi rivin päälle)

”Kristuksen tuleminen ylimmäisenä pappinamme kaikkeinpyhimpään pyhäkön puhdistamista varten, kuten Danielin kirjassa 8:14 esitetään; Ihmisen Pojan tuleminen Vanhaikäisen tykö,

kuten Danielin kirjassa 7:13 kuvataan; sekä Herran tuleminen temppeliinsä, jonka Malakia ennusti, ovat kuvauksia samasta tapahtumasta; ja tätä kuvataan myös yljän tulemisena häihin, kuten Kristus esittää vertauksessa kymmenestä neitsyestä Matteuksen evankeliumin 25. luvussa.” Suuri taistelu, s. 426.

Jakeet kolme ja neljä yksilöivät ne kaksi ryhmää, jotka syntyvät jakeen kaksi ja aina jakeeseen kaksikymmentä ulottuvan koettelemisprosessin aikana, huhtikuun 19. päivästä 1844 lokakuun 22. päivään 1844 ulottuvan koettelemisprosessin aikana. Jakeet neljästä yhdeksääntoista kohdistuvat paavilliseen valtaan, lukuun ottamatta jaetta neljätoista, joka käsittelee sitä historiaa, joka seuraa Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkelin laskeutumista ajankohtana 9/11.

Sillä maa tulee täytetyksi Herran kirkkauden tuntemisella, niin kuin vedet peittävät meren. Habakuk 2:14.

Milleriläisen historian toisen enkelin koetuksen aikana kehittyi kaksi palvojien luokkaa, jotka sittemmin tulivat ilmi 22. lokakuuta 1844 koittaneessa kriisissä. Kohdan jumalattomien luonne on paavikunnan luonne, ja tuona koetuksen aikana uskolliset milleriläiset alkoivat toisen enkelin sanoman mukaisesti julistaa, että protestanttinen kirkko oli tullut Rooman tyttäreksi hylätessään milleriläisen sanoman. Huhtikuun 19. päivän alkamisesta lokakuun 22. päivän päättymiseen saakka kehittynyt kiista on se, jossa luonne ilmenee joko Babylonin viinin ylpeänä juojana, niin kuin Belsassar, tai sellaisena, joka Danielin tavoin ennen Belsassaria vanhurskautettiin uskonsa kautta. Tämä kiista on se näyttämö, jolla avautuu se draama, joka herättää maailman kolmannen enkelin sanomaan liittyviin iankaikkisiin todellisuuksiin. Vastakkainasettelu juopuneen ja vanhurskautetun välillä asetetaan siihen asiayhteyteen, jossa väitteenä on, kuinka maailma valaistetaan näihin kysymyksiin: ”Sillä maa on tuleva täyteen Herran kunnian tuntemista, niin kuin vedet peittävät meren.” Tuo valaiseminen alkoi 9/11.

Habakukin toisen luvun kuvaaman historian päättyessä Herra tuli äkisti temppeliinsä 22. lokakuuta 1844. Hän teki niin täyttäessään sen ennustuksen, jonka Hän esitti Palmonina Danielin kahdeksannen luvun jakeessa neljätoista.

Palmoni

Raamatullisen kalenterin seitsemännen kuukauden kymmenentenä päivänä, joka vuonna 1844 osui kymmenennen kuukauden kahdennellekymmenennelle toiselle päivälle, Habakuk 2:20 täyttyi, ja symbolinen luku ”220” voidaan nähdä siinä ”luvussa ja jakeessa”, joka osoittaa Kristuksen työn armotaloudellisen muutoksen taivaallisessa pyhäkössä. Sata neljäkymmentäneljätuhatta koskeva profeetallinen tunnusmerkki on se, että he ovat niitä, jotka seuraavat Karitsaa, mihin ikinä Hän meneekin. Kristuksen seuraaminen merkitsee Hänen seuraamistaan Hänen Sanassaan.

Sanassaan luku ”220” edustaa vertauskuvallisesti jumaluuden ja ihmisyyden yhdistelmää, ja juuri se työ, jonka Kristus aloitti tuona päivänä, oli hänen jumaluutensa yhdistämistä ihmisyyteen. Vuonna 1844 kymmenennen kuukauden kahdentenäkymmenentenä toisena päivänä, eli vertauskuvallisesti kaksikymmentäkaksi kertaa kymmenen, mikä on ”220” ($22 \times 10 = 220$), tai voidaan sanoa, juuri sinä päivämääränä, joka vertauskuvallisesti vastaa lukua ”220”, Habakkuk

2:20 täyttyi, kun Kristus siirtyi pyhästä paikasta kaikkeinpyhimpään aloittaakseen tutkivan tuomion.

Palmoni, Ihmeellinen Lukumäärä, sisältyy siihen ”kysymykseen ja vastaukseen”, joka on adventismin keskeinen tukipylväs, ja useimmat adventistit ovat täysin tietämättömiä tästä totuudesta.

”Se raamatunkohta, joka yli kaikkien muiden oli ollut sekä adventtiuskon perustus että sen keskeisin pylväs, oli julistus: ’Kaksituhatta kolmesataa iltaa ja aamua; sitten pyhäkkö asetetaan jälleen oikeuteensa.’ [Daniel 8:14.]” Suuri taistelu, 409.

Danielin kirjan kahdeksannen luvun jakeet kolmetoista ja neljätoista sisältävät jakeessa kolmetoista esitetyn kysymyksen, jota seuraa vastaus jakeessa neljätoista. Hebrean sana Palmoni on jakeessa kolmetoista käännetty ilmauksella ”eräs pyhä”, ja tuo Kristuksen erityinen nimi merkitsee Ihmeellistä Laskijaa tai Salaisuuksien Laskijaa.

Kun Ellen White toteaa, että neljästoista jae on adventismin keskeinen pylväs ja perustus, hän asettaa jumalallisen painotuksen näiden kahden jakeen kysymykseen ja vastaukseen, mikä edellyttää, että Kristuksen Ihmeellisenä Lukujenlaskijana tulee olla ensisijainen viitekohta. Sisar White korosti toistuvasti sitä tärkeyttä, että Kristus nähdään minkä tahansa raamatunkohdan keskeisenä totuutena, ja jakeissa kolmetoista ja neljätoista Kristus ilmestyy suoraan — ”eräänä pyhänä” — joka on Palmoni.

Kun adventismi hylkäsi vuonna 1863 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennennennen kuudennen luvun ”seitsemän aikaa”, he sulkiivat silmänsä Palmonilta, sillä kysymyksen ja vastauksen profeetallinen rakenne perustuu Mooseksen ”seitsemän ajan” ja Danielin ”kahdentuhannenkolmensadan päivän” väliseen suhteeseen. Mooseksen ”seitsemän ajan” eli kahdentuhannenviidensadankahdenkymmenen vuoden ja Danielin ”kahdentuhannenkolmensadan illan ja aamun” eli kahdentuhannenkolmensadan vuoden profeetallinen suhde vahvistuu ajan kautta, jota luvut edustavat, ja Ihmeellinen Laskija on aivan siinä kysymyksen ja vastauksen keskuksessa, jotka ovat adventismin keskeinen pylväs. Ne, jotka ovat ehkä lukeneet Josephuksen kirjoituksia, saattavat muistaa hänen loogiset perustelunsa, joissa hän yksilöi kaksi erityistä asiaa, jotka Jumala loi. Toinen oli hebrean kieli ja toinen mitattava aika, joka puolestaan edellyttää matematiikkaa.

Kolmastoista jae kysyy: ”Kuinka kauan?” Jakeessa ei kysytä ”milloin”, vaan ”kuinka kauan?” Sen oikea ymmärtäminen, koskeeko kysymys kestoa (kuinka kauan?) vai ajankohtaa (milloin?), on olennaista. Neljännentoista jakeen vastaus joko osoittaa tietyn ajankohdan tai ajanjakson ja mahdollisesti molemmat, mutta mikä tahansa vastaus onkin, se on asetettava kolmastoista jakeen kysymyksen asiayhteyteen. Jotta sana oikein jaettaisiin, toisin sanoen jotta neljännentoista jakeen vastaus ymmärrettäisiin oikein, edellytetään kysymyksen asiayhteyden oikeaa ymmärtämistä. Onko se ”milloin” vai ”silloin”?

Efraimin juopot opettavat epämääräisesti, että neljästoista jae osoittaa tietyn ajankohdan, jonka he määrittävät 22. lokakuuta 1844, ja tehdessään niin he saattavat hyvinkin viitata siihen kohtaan,

jonka juuri lainasimme teoksesta Suuri taistelu, mutta Jumalan Sana ei koskaan muutu eikä koskaan petä. Kysymys ”kuinka kauan” ilmaisee kestoja, ei tiettyä ajankohtaa. Lokakuun 22. päivä 1844 aloitti tutkivan tuomion ajanjakson, ja tähän työhön liittyvät totuudet edustavat iankaikkista evankeliumia ja ovat paljon tärkeämmät kuin pelkkä sen alkamisajankohta.

Heprealainen kielioppi on selvä, ja sama merkitys on käännetty King James Versioniin. Kielioppi ei ainoastaan selvästi sijoita kysymystä keston yhteyteen, vaan kysymys ”kuinka kauan” on myös raamatullisen profetian vertauskuva. Useiden todistajien perusteella voidaan osoittaa, että kysymys ”kuinka kauan” vertauskuvana edustaa syyskuun 11. päivän historian sunnuntailaista annettavaan lakiin asti. Tarkastelemme ensin vertauskuvaa ”kuinka kauan”, ennen kuin palaamme Palmoniin ja Joeliin.

Kuinka kauan? Jesaja kuusi Niinä päivinä, jolloin kuningas Ussia kuoli, profeetta Jesaja näki näyssä Herran istuvan valtaistuimella, korkealla ja ylhäisellä; ja hänen viittansa liepeet täyttivät temppelin. Hänen ympärillään seisoivat serafit, joista kullakin oli kuusi siipeä; kaksilla hän peitti kasvonsa, kaksilla hän peitti jalkansa ja kaksilla hän lensi. Yksi huusi toiselle ja sanoi: ”Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot; kaikki maa on täynnä hänen kirkkauttansa.” Ja ovipielet vapisivat huutavan äänestä, ja huone täyttyi savulla. Silloin minä sanoin: ”Voi minua, minä hukun, sillä minä olen saastahuulinen mies ja asun kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet; sillä minun silmäni ovat nähneet Kuninkaan, Herran Sebaotin.” Silloin yksi serafeista lensi minun luokseni kädessään hehkuva hiili, jonka hän oli pihdeillä ottanut alttarilta, ja kosketti sillä minun suutani ja sanoi: ”Katso, tämä on koskenut sinun huuliasi; niin on sinun velkasi poistettu ja sinun syntisi sovitettu.” Ja minä kuulin Herran äänen sanovan: ”Kenet minä lähetän? Kuka menee meidän puolestamme?” Minä sanoin: ”Katso, tässä olen, lähetä minut.” Niin hän sanoi: ”Mene ja sano tälle kansalle: ’Kuulemalla kuulkaa, älkääkä ymmärtäkö; näkemällä nähkää, älkääkä käsittäkö. Paaduta tämän kansan sydän, tee sen korvat kuuroiksi ja sulje sen silmät, ettei se näkisi silmillään eikä kuulisi korvillaan eikä ymmärtäisi sydämellään eikä kääntyisi ja tulisi parannetuksi.’” Niin minä sanoin: ”Kuinka kauan, Herra?” Hän vastasi: ”Siihen asti, kunnes kaupungit ovat autioina, asuttamatta, ja talot ovat ilman ihmisiä, ja maa on aivan autio; kun Herra on vienyt ihmiset kauas ja hylättyjä paikkoja on paljon keskellä maata. Ja jos siinä on jäljellä kymmenes osa, sekään joutuu jälleen hävitettäväksi. Mutta niin kuin terebintti ja tammi, joista jää kanto, kun ne kaadetaan, niin pyhä siemen on sen kanto.”

Jesajan kirjan luvun kuudennen jakeessa kolme enkelit toteavat, että maa on täynnä Jumalan kirkkautta.

Ja he huusivat toinen toiselleen ja sanoivat: Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot; koko maa on täynnä hänen kirkkauttansa. Jesaja 6:3.

Sisar White yhdistää Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkelin laskeutumisen kolmannen jakeen enkeleihin.

”Kun he [enkelit] näkevät tulevaisuuden, jolloin koko maa on oleva täynnä Hänen kirkkauttaan, riemuvoittainen ylistyslaulu kaikuu heijastuksena yhdeltä toiselle sointuvassa veisuussa: ’Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot.’” Review and Herald, 22. joulukuuta 1896.

Jesaja on kohdassa 9/11, ja hän kysyy: ”Kuinka kauan” hänen on esitettävä 9/11:n sanomaa laodikealaiselle kansalle, joka ei tahdo nähdä eikä kuulla. Hänelle vastataan, että hänen on pysyttävä kestävästi tehtävässään, kunnes kaupungit on hajotettu; ja kaupunkien hävitys alkaa sunnuntailaista, jolloin kansallista luopumusta seuraa kansallinen perikato.

Silloin minä sanoin: Herra, kuinka kauan? Ja hän vastasi: Kunnes kaupungit autioituvat asujattomiksi ja talot jäävät ilman ihmistä ja maa tulee perin autioksi, ja Herra on siirtänyt ihmiset kauas pois ja suuri hylkääminen on keskellä maata. Mutta siihen jää vielä kymmenes osa, ja sekin joutuu hävitettäväksi; kuitenkin niin kuin terebintillä ja tammella, joista runko jää jäljelle, kun ne lehdet pudottavat, niin pyhä siemen on sen runko. Jesaja 6:11–13.

11. syyskuuta, kun maa valistui Jumalan kirkkaudella, Jesaja voidellaan esittämään myöhäissateen sanoma, ja hän kysyy: ”Kuinka kauan” hänen tulee esittää 11. syyskuuta koskevaa sanomaa ihmisille, joiden sydän on paatunut? Vastaus on: ”kunnes” sunnuntailakiin asti, jolloin on oleva ”suuri hylkääminen keskellä maata”. Tämä ”suuri hylkääminen” toteutuu Laodikean adventismin kautta, jota Jesaja kahdennessakymmenennessä toisessa luvussa kuvaa Sebnana.

Katso, Herra heittää sinut pois väkevällä heitolla ja kietoo sinut varmasti kokoon. Hän pyörittää ja sinkoaa sinut pallon tavoin avaraan maahan; sinne sinä kuolet, ja siellä kunnianvaunusi ovat herrasi huoneen häpeä. Minä syöksen sinut pois paikaltasi, ja asemastasi hän vetää sinut alas. Jesaja 22:17–19.

Laodikealainen adventismi hylkää totuuden sunnuntailain kohdalla ja tulee siinä ”kukistetuksi”, kuten Danielin kirjan luvun yksitoista jakeessa neljäkymmentäyksi esitetään.

Hän hyökkää myös Ihanaan maahan, ja monet maat kukistuvat; mutta nämä pelastuvat hänen kädestään: Edom, Moab ja ammonilaisten parhaimmisto. Daniel 11:41.

Kun Jesaja kysyy: ”Kuinka kauan?”, häntä kehoitetaan esittämään sanoma adventismille aina sunnuntailakiin saakka, jolloin Danielin kirjan yhdentoista luvun neljännessäkymmenennenensimmäisen jakeen ”monet” ”kukistetaan”, kun he hylkäävät sapatin ja Jumalan. Silloin heidät oksennetaan pois Herran suusta, kuten Ilmestyskirjassa esitetään, siinä kirjassa, jossa kaikki Raamatun kirjat kohtaavat ja päättyvät, ja jossa Jesajan kirjan kahdenkymmenennentoisen luvun Sebna ”viskataan väkivaltaisesti” ”kuin pallo avaraan maahan”,

kun heidät ”siirretään” ”kauas pois”.

Sinä ajanjaksona jäännös, jota kuvataan ”kymmenyksenä” (mikä on kymmenys), ”palajaa”; ja heitä verrataan tässä kohdassa puihin, joissa on ”ydin”, joka jää jäljelle, kun lehdet varisevat. ”Lehdet” edustavat tunnustusta profeettallisessa symboliikassa. Kun adventismi joutuu sunnuntailain eteen ja hyväksyy viikon ensimmäisen päivän Jumalan sapatin sijalle, he karistavat pois ”tunnustuksensa” lehdet eivätkä enää väitä pitävänsä yllä Jumalan seitsemännen päivän sapattia.

”Viikunapuun kiroaminen oli toiminnallinen vertaus. Tuo hedelmätön puu, joka uhmakkaasti koreili teennäisellä lehdistöllään aivan Kristuksen kasvojen edessä, oli juutalaisen kansan vertauskuva. Vapahtaja tahtoi tehdä opetuslapsilleen selväksi Israelin perikadon syyn ja varmuuden. Tätä varten Hän varusti puun moraalisisilla ominaisuuksilla ja teki siitä jumalallisen totuuden tulkitsijan. Juutalaiset erottuivat selvästi kaikista muista kansoista tunnustaen uskollisuutta Jumalalle. Hän oli erityisesti osoittanut heille suosiotaan, ja he vaativat itselleen vanhurskautta yli kaikkien muiden kansojen. Mutta he olivat turmeltuneet maailmanrakkaudesta ja voitonhimosta. He kerskasivat tiedollaan, mutta olivat tietämättömiä Jumalan vaatimuksista ja täynnä ulkokultaisuutta. Hedelmättömän puun tavoin he levittivät teennäiset oksansa korkealle, ulkonäöltään rehevinä ja silmälle kauniina, mutta ne eivät tuottaneet ”ainoastaan lehtiä” enempää. Juutalainen uskonto mahtavine temppeleineen, pyhine alttareineen, hiippakruunuisine pappeineen ja vaikuttavine menoineen oli tosin ulkonaisesti kaunis, mutta nöyryys, rakkaus ja hyväntekeväisyys puuttuivat.”

”Kaikki viikunatarhan puut olivat vailla hedelmää; mutta lehdettömät puut eivät herättäneet odotusta eivätkä tuottaneet pettymystä. Näillä puilla kuvattiin pakanoita. He olivat yhtä vailla jumalisuutta kuin juutalaisetkin; mutta he eivät olleet tunnustautuneet Jumalan palvelijoiksi. He eivät esittäneet kerskailevia vaatimuksia hyvydestään. He olivat sokeita Jumalan teoille ja teille. Heidän kohdallaan viikunoiden aika ei ollut vielä tullut. He odottivat yhä päivää, joka toisi heille valon ja toivon. Juutalaiset, jotka olivat saaneet Jumalalta suurempia siunauksia, pidettiin vastuullisina näiden lahjojen väärinkäytöstä. Ne etuoikeudet, joilla he kerskasivat, vain lisäsivät heidän syyllisyyttään.” Alfa ja omega, s. 582, 583.

Sunnuntailain voimaan tullessa laodikealaisen adventismin tunnustus olla Jumalan liittokansa on poissa, sillä he ottavat vastaan kuoleman liiton merkin ja hylkäävät elämän liiton sinetin. Silloin he heittävät pois tunnustuksensa lehdet, ja näkyviin tulee jäännös, jota Jesaja edustaa; joka 9/11:ssä ”palasi” vanhoille poluille, nöyrtyi sitten tomuun, kun hän (Jesaja) havaitsi turmeltuneen kokemuksensa, ja puhdistettiin sen jälkeen alttarilta otetulla hiilellä. Sisar White ilmoittaa meille, että alttarin hiili edustaa puhdistamista, mutta puhdistaminen on yksinkertaisesti se, mitä tapahtuu, kun hiili koskettaa Jesajan huulia.

”Hehkuva hiili on puhdistuksen vertauskuva. Jos se koskettaa huulia, niistä ei lähde ainoatakaan epäpuhdasta sanaa. Hehkuva hiili kuvaa myös Herran palvelijoiden ponnistelujen voimaa.” Review and Herald, October 16, 1888.

Alttarilta otetut ”hiilet”, jotka heitetään maahan viimeisinä päivinä, ovat ne hiilet, jotka heitetään maahan, kun seitsemäs ja viimeinen sinetti avataan Ilmestyskirjan kahdeksannen luvun viidessä

ensimmäisessä jakeessa. Jesaja, ja siten ne sataneljäkymmentäneljätoista, puhdistetaan hiilen koskettaessa heidän huuliaan, mutta ”hiili” on sanoma. Se koskettaa heidän huuliaan, kun he ottavat kirjan enkelin kädestä ja syövät sen.

Pyhitä heidät totuudessasi: sinun sanasi on totuus. Joh. 17:17.

Ne, jotka ”palaavat” ja tulevat jäännökseksi (jäännösjoukoksi), esitetään tammi- ja terebinttipuina, ja aivan kuten Kristus oli ”varustanut puun moraalisilla ominaisuuksilla ja tehnyt siitä jumalallisen totuuden selittäjän”, Jesajan puilla on tuo ”moraalinen ominaisuus” sisällänsä, ”ytimen” edustamana. Ydin jää puihin silloinkin, kun ne, jotka olivat vain tunnustuksen lehtiä, karsitaan pois. ”Pyhä siemen” on tuo ”ydin”, ja Kristus on profetian ”pyhä siemen”. Nuo puut, jotka esitetään jäännöksenä ja myös Jesajan itsensä kautta luvussa kuusi, edustavat ihmisiä ja siten ihmisyyttä, ja pyhä siemen edustaa jumaluutta. Näin ollen Jesaja kuusi yksilöi adventismin puhdistamisen 9/11:stä sunnuntailaiksi asti, ja kaikki ne yksityiskohdat, jotka Jesaja tuo tuohon profeetalliseen historiaan, esitetään hänen kysymyksessään: ”kuinka kauan”. Jesajalle vastaus kysymykseen ”kuinka kauan” oli 9/11:stä sunnuntailaiksi asti.

Kuinka kauan? 1840–1844

11. elokuuta 1840 oli 9/11:n esikuva, ja 11. elokuuta 1840:stä 22. lokakuuta 1844:ään ulottuvassa profeetallisessa historiassa käytiin Karmelinvuoren taistelu Elia ja Iisebelin profeettojen välillä. Lopulta Baalin profeetat osoitettiin vääriksi profeetoiksi, ja Elia teloitti heidät, mutta aivan vastakkainasettelun alussa Elia esitti kysymyksen: ”kuinka kauan” horjutte kahden mielipiteen välillä.

Ja Elia astui kaiken kansan eteen ja sanoi: Kuinka kauan te horjutte kahden mielipiteen välillä? Jos Herra on Jumala, seurakaa häntä; mutta jos Baal, seurakaa häntä. Eikä kansa vastannut hänelle sanaakaan. Silloin Elia sanoi kansalle: Minä, juuri minä yksin, olen jäänyt Herran profeetaksi, mutta Baalin profeettoja on neljäsatä viisikymmentä miestä. 1. Kun. 18:21, 22.

Elia on 11. elokuuta 1840; hän kysyy tuolta sukupolvelta, onko milleriläinen sanoma tosi vai onko se väärä? Se on toinen sanoma Laodikealle, niin kuin oli Jesaja kuusi.

”Tuhansia johdettiin omaksumaan William Millerin saarnaama totuus, ja Jumalan palvelijoita herätettiin Elia hengessä ja voimassa julistamaan sanomaa. Jeesuksen edelläkävijän Johanneksen tavoin ne, jotka saarnasivat tätä vakavaa sanomaa, tunsivat olevansa pakotetut panemaan kirveen puun juurelle ja kehottamaan ihmisiä tekemään parannukseen soveliaita hedelmiä. Heidän todistuksensa oli omiaan herättämään ja voimallisesti vaikuttamaan seurakuntiin sekä ilmaisemaan niiden todellisen luonteen. Ja kun vakava varoitus paeta tulevaa vihaa kaikui, monet niistä, jotka olivat liittyneet seurakuntiin, vastaanottivat parantavan sanoman; he näkivät luopumuksensa, ja katkerin parannuksen kyynelein ja syvässä sieluntuskassa nöyrytyivät Jumalan edessä. Ja kun Jumalan Henki laskeutui heidän ylleen, he olivat mukana kuuluttamassa huutoa: ‘Peljätäkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia, sillä hänen tuomionsa hetki on tullut.’” Early Writings, 233.

Vuosien 1840–1844 koettelevassa historiassa ne protestantit, jotka hylkäsivät Eliaan sanoman, tulivat Rooman tyttäreiksi ja luovuttivat protestantismin viitan Millerin adventismille. Jesajan ja Eliaan myötä meillä on kaksi todistajaa, jotka todistavat siitä tosiasiasta, että kysymys ”kuinka kauan” on vertauskuva historiasta, joka alkaa 9/11:stä ja päättyy sunnuntailakiin. Milleriläisessä historiassa 11. elokuuta 1840 vastaa 9/11:tä, ja 22. lokakuuta 1844 vastaa sunnuntailakia. Kun tuli lankesi taivaasta ja kulutti Eliaan uhrin, kaikki kaksitoista kiveä valaistuivat uhrin myötä, merkitsemään näin sadankahdenkymmenenneljän tuhannen tunnusmerkkiä, joka esitetään valaistuina kivinä. Tämän jälkeen Elia surmasi väärät profeetat, samoin kuin Yhdysvallat, väärä profeetta, surmataa kuudentena valtakuntana sunnuntailain yhteydessä.

Jesajan kuudes luku korostaa koettelemisen, puhdistamisen ja pyhittämisen prosessia Jumalan kansan keskuudessa 9/11:stä aina sunnuntailakiin saakka. Elia puhuttelee Jumalan kansan laodikealaista asennetta, mutta samalla hän esittää todistusaineistoa oikean ja väärän profeetan sekä siten myös oikean ja väärän sanoman välillä. Näin ollen 11. elokuuta 1840 alkaneesta ja 22. lokakuuta 1844 päättyneestä ajanjaksosta tuli profeetallinen koetus Sardeksen kauden protestanteille, ja aivan kuten tuli Karmelinvuorella synnytti jakautumisen kahteen luokkaan, kaksi luokkaa tuli ilmi vuonna 1844. Toinen luokka koetuksen prosessissa oli pian entiseksi käyvä liittokansa, ja toinen luokka oli milleriläinen adventismi, jonka kanssa Jumala tekisi liiton 22. lokakuuta 1844. Koettelemisen ja erottelun ajanjakso on kertomus viinitarhasta, sillä milleriläinen adventismi osoitettiin oikeaksi profeetaksi juuri siinä vaiheessa, kun sardeslainen protestantismi alkoi täyttää rooliaan luopioprotestantismina. Aivan kuten Baalin profeetat paljastettiin vääriksi, samoin entinen liittokansa paljastettiin ja sitten milleriläisten toimesta tunnistettiin Rooman tyttärekseksi. Kertomus Karmelinvuoresta sekä myös tuon historian täyttymys milleriläisten aikana antaa Jesajan kuudennelle luvulle toisen todistajan siitä, että kysymys ”kuinka kauan” on vertauskuva ajanjaksosta 9/11:stä aina sunnuntailakiin saakka.

”Herra, Abrahamin, Iisakin ja Israelin Jumala”, profeetta rukoilee, ”tulkoon tänä päivänä tunnetuksi, että sinä olet Jumala Israelissa ja että minä olen sinun palvelijasi ja että minä olen tehnyt kaiken tämän sinun sanasi mukaan. Vastaa minulle, Herra, vastaa minulle, jotta tämä kansa tietäisi, että sinä olet Herra Jumala ja että sinä olet kääntänyt heidän sydämensä takaisin.”

„Vaikenemine, oma juhlistuudessaan ahdistava, laskeutuu kaikkien ylle. Baalin papit vapisevat kauhusta. Tietoisina syyllisyydestään he odottavat pikaista rangaistusta.

Tuskin Elia rukous on päättynyt, kun tulen liekit, kirkkaiden salamoiden välähdysten kaltaisina, laskeutuvat taivaasta pystytetyille alttarille, kuluttaen uhrin, nuollen veden ojasta ja kuluttaen loppuun jopa alttarin kivet. Roihun loiste valaisee vuoren ja häikäisee kansanjoukon silmät. Alapuolella olevissa laaksoissa, missä monet seuraavat jännittyneessä odotuksessa ylhäällä olevien liikkeitä, tulen laskeutuminen nähdään selvästi, ja kaikki hämmästyvät näystä. Se muistuttaa tulipatsasta, joka Punaisenmeren äärellä erotti Israelin lapset egyptiläisestä sotajoukosta.

Vuorella oleva kansa heittäytyy maahan näkymättömän Jumalan eteen pyhässä pelossa. He eivät uskalla enää katsella taivaasta lähetettyä tulta. He pelkäävät, että he itsekin joutuvat sen

kuluttamiksi; ja vakuuttuneina velvollisuudestaan tunnustaa Elia Jumala isiensä Jumalaksi, jolle he ovat uskollisuudenvelassa, he huutavat yhdessä ikään kuin yhdestä suusta: ”Herra, hän on Jumala; Herra, hän on Jumala.” Huuto kuuluu hätkähdyttävän selvästi yli vuoren ja kantautuu kaikuina alhaalla olevalle tasangolle. Vihdoinkin Israel havahtuu, sen silmät avautuvat, ja se tekee parannuksen. Vihdoinkin kansa näkee, kuinka suuresti se on häväissyt Jumalaa. Baalin palvonnan luonne, vastakohtana sille järjelliselle jumalanpalvelukselle, jota tosi Jumala vaatii, tulee täysin paljastetuksi. Kansat tunnustaa Jumalan oikeudenmukaisuuden ja laupeuden siinä, että hän on pidättänyt kasteen ja sateen, kunnes heidät on saatettu tunnustamaan hänen nimensä. Nyt he ovat valmiit myöntämään, että Elia Jumala on jokaisen epäjumalan yläpuolella.” Profeetat ja kuninkaat, 153.

Kuinka kauan? Mooses

Ensimmäinen kerta, kun symbolinen kysymys ”kuinka kauan” esitetään profeetallisessa Sanassa, on egyptiläisiä kohdanneen kahdeksannen vitsauksen yhteydessä Mooseksen aikana. Kahdeksas vitsaus on ”heinäsirkat” (islamin vertauskuva), jotka tuo ”itätuuli” (islamin vertauskuva).

Ja Mooses ja Aaron menivät faraon luo ja sanoivat hänelle: Näin sanoo Herra, hebrealaisten Jumala: Kuinka kauan sinä kieltäydyt nöyrymästä minun edessäni? Päästä minun kansani, että he palvelisivat minua. Mutta jos sinä kieltäydyt päästämästä minun kansaani, katso, huomenna minä tuon heinäsirkat sinun alueellesi. Ja ne peittävät maan pinnan, niin ettei maata voida nähdä; ja ne syövät sen, mitä on jäänyt jäljelle siitä, mikä on säästynyt rakeilta ja jäänyt teille, ja ne syövät jokaisen puun, joka kasvaa teille kedolta. Ja ne täyttävät sinun talosi ja kaikkien sinun palvelijaisi talot ja kaikkien egyptiläisten talot, mitä eivät sinun isäsi eivätkä isiesi isät ole nähneet siitä päivästä asti, jona he ovat olleet maan päällä, tähän päivään saakka. Ja hän kääntyi ja lähti faraon luota.

Ja faraon palvelijat sanoivat hänelle: ”Kuinka kauan tämä mies on oleva meille ansaksi? Päästä miehet menemään, että he saisivat palvella Herraa, Jumalaansa. Etkö vielä tiedä, että Egypti on hävitetty?”

Ja Mooses ja Aaron tuotiin jälleen faraon eteen; ja hän sanoi heille: Menkää, palvelkaa Herraa, teidän Jumalaanne; mutta ketkä ovat ne, jotka lähtevät?

Ja Mooses sanoi: Me lähdemme nuortemme ja vanhustemme kanssa, poikiemme ja tyttäriemme kanssa, lampainemme ja karjoinemme me lähdemme, sillä meidän on vietettävä juhlaa Herralle.

Ja hän sanoi heille: Olkoon Herra niin teidän kanssanne kuin minä päästäisin teidät ja teidän pienokaisenne; katsokaa itseänne, sillä paha on edessänne. Ei niin; menkää nyt te, jotka olette miehiä, ja palvelkaa Herraa, sillä sitä te pyysitte. Ja heidät ajettiin pois faraon kasvojen edestä.

Ja Herra sanoi Moosekselle: Ojenna kätesi Egyptin maan ylle heinäsirkkojen tähden, että ne tulisivat Egyptin maan päälle ja söisivät kaiken maan kasvillisuuden, kaiken senkin, minkä rakeet ovat jättäneet jäljelle. Niin Mooses ojensi sauvansa Egyptin maan ylle, ja Herra toi maahan itätuulen koko siksi päiväksi ja koko siksi yöksi; ja kun tuli aamu, itätuuli toi heinäsirkat. Ja heinäsirkat nousivat yli koko Egyptin maan ja laskeutuivat kaikkialle Egyptin

alueelle; ne olivat sangen tuhoisat; ennen niitä ei ollut ollut sellaisia heinäsiirkoja, eikä niiden jälkeen enää tule sellaisia. Sillä ne peittivät koko maan pinnan, niin että maa pimeni; ja ne söivät kaiken maan kasvillisuuden ja kaiken puiden hedelmän, minkä rakeet olivat jättäneet jäljelle; eikä puihin eikä pellon kasveihin jäänyt mitään vihreää koko Egyptin maassa.

Silloin farao kutsui kiireesti Mooseksen ja Aaronin ja sanoi: Minä olen tehnyt syntiä Herraa, teidän Jumalaanne, vastaan ja teitä vastaan. Anna siis nyt, minä rukoulen, anteeksi syntini vielä tämän yhden kerran, ja rukoukkaa Herraa, teidän Jumalaanne, että hän ottaisi minulta pois vain tämän kuoleman. Ja hän meni pois faraon luota ja rukouli Herraa. Ja Herra käänsi hyvin väkevän länsituulen, joka vei heinäsiirka pois ja ajoi ne Kaislamereen; ei jäänyt ainoatakaan heinäsiirkaa koko Egyptin alueelle. 2. Mooseksen kirja 10:3–19.

Ensin ”Herra, hebrealaisten Jumala”, kysyy: ”Kuinka kauan sinä kieltäydyt nöyrytyksestä minun edessäni?” ja sitten faraon palvelijat kysyivät sen jälkeen jälleen faraoilta: ”Kuinka kauan tämä mies on oleva meille paulana?” Kysymys esitetään kahdeksannen vitsauksen aikana, mikä useista syistä vastaa 9/11:tä. Kymmenes vitsaus on esikoisten surmaaminen, mikä vastaa ristiä, ja sitä seuraa pettymys Punaisenmeren äärellä, minkä inspiraatio rinnastaa opetuslasten pettymykseen ristillä, mikä puolestaan vastaa milleriläisten suurta pettymystä vuonna 1844. Nämä kolme todistajaa ovat kaikki rinnakkaisia sunnuntailain kanssa. Kymmenes vitsaus on sunnuntailaki, ja kaksi vitsausta aikaisemmin kahdeksas vitsaus toi ”heinäsiirka” ”itätuulella”. ”Heinäsiirka” täyttivät koko maan, aivan kuten islam järjestyttää koko maailmaa tänä päivänä levitettyään pimeytensä pakotetun maahanmuuton kautta. ”Aavikkoheinäsiirka” latinankielinen nimi on ”locusta migratoria”, mikä edustaa islamin leviämistä maahanmuuton kautta, jota luonnonmaailmassa esikuvallistaa muuttoliike.

Yhdeksäs vitsaus oli pimeys, joka oli käsin kosketeltavaa.

Ja Herra sanoi Moosekselle: Ojenna kätesi taivasta kohti, niin Egyptin maan ylle tulee pimeys, sellainen pimeys, jota voi käsin kosketella. Ja Mooses ojensi kätensä taivasta kohti; ja koko Egyptin maassa oli synkkä pimeys kolmen päivän ajan. He eivät nähneet toinen toistaan, eikä kukaan noussut paikaltaan kolmeen päivään; mutta kaikilla israelilaisilla oli valoa asuinsijoissaan. 2. Moos. 10:21–23.

Karmelinvuoren ja Elia edustamassa ”kuinka kauan” -symboliikassa ilmenee erottelu, kun tuli lankeaa alas taivaasta. Elia Jumala teki sen, mitä Baal ei voi tehdä. Milleriläisessä historiassa tämä erottelu tehtiin langenneen sardeslaisen protestantismin ja milleriläisen adventismin välillä. Mooseksen kohdalla erottelu oli pimeys tai valo. Hebrealaisten kodeissa oli valo. Jesaja ilmoittaa meille edelleen, että ne, joilla ei ole valoa Mooseksen linjassa, jotka ovat myös ne, jotka Elia tuhoaa, ja ne, jotka menettävät protestantismin viitan milleriläisen ajanjakson aikana, ovat ”kansa”, joka ”kyllä kuulee, mutta ei ymmärrä; ja kyllä näkee”, ”mutta ei käsitä”. Sitten tästä kansasta annetaan julistus, jossa sanotaan: ”Paaduta tämän kansan sydän, tuki sen korvat ja sulje sen silmät, ettei se näkisi silmillään eikä kuulisi korvillaan eikä ymmärtäisi sydämellään eikä kääntyisi ja tulisi parannetuksi.”

Halukas tekemään työn, mutta musertuneena tehtävästä saarnata niille, jotka eivät kuuntele, Jesaja ”sanoi silloin”: ”Herra, kuinka kauan?”

Egyptin kymmenestä vitsauksesta kolme viimeistä todistavat niistä kolmesta askeleesta, jotka johtavat 9/11:stä sunnuntailaiksi. Elokuun 11. päivänä 1840 ensimmäisen enkelin sanoma sai voiman, ja huhtikuun 19. päivänä 1844 toinen enkeli saapui ja sai voiman Exeterin leirikokouksessa 12.–17. elokuuta, ja kolmas enkeli saapui lokakuun 22. päivänä 1844. Kolmas enkeli vastaa sunnuntailakia ja osoittaa sen vuoksi kolmivaiheisen prosessin, sillä kolmatta ei voi olla ilman ensimmäistä ja toista.

”Ensimmäinen ja toinen sanoma annettiin vuosina 1843 ja 1844, ja me elämme nyt kolmannen julistuksen aikana; mutta kaikki kolme sanomaa ovat edelleen julistettavat. On nyt aivan yhtä välttämätöntä kuin koskaan ennenkin, että ne toistetaan niille, jotka etsivät totuutta. Kynällä ja äänellä meidän tulee kuuluttaa julistusta osoittaen niiden järjestys sekä niiden profetioiden sovellutus, jotka vievät meidät kolmannen enkelin sanomaan. Kolmatta ei voi olla ilman ensimmäistä ja toista. Nämä sanomat meidän tulee antaa maailmalle julkaisuissa ja puheissa osoittaen profeettallisen historian kulussa ne asiat, jotka ovat olleet, ja ne asiat, jotka tulevat olemaan.” Selected Messages, kirja 2, 104, 105.

Egyptin kymmenes vitsaus on innoituksen kautta asetettu ristin ja siihen liittyneen sitä seuranneen pettymyksen rinnalle. Kymmenes vitsaus on siis kolmas sanoma, jota profeettallisen välttämättömyyden mukaan täytyy edeltää ensimmäinen ja toinen sanoma. 9/11:ssa Herra kysyi faraolta: ”kuinka kauan”, ja välittömästi sen jälkeen myös faraon palvelijat kysyivät: ”kuinka kauan”. Sen jälkeen kun Mooses oli välittänyt Jumalan kysymyksen ”kuinka kauan” faraolle, ja juuri ennen kuin palvelijat toistavat Mooseksen kysymyksen faraolle, Mooses merkitsee käännekohtan näin: ”hän kääntyi ja meni pois faraon luota.” 2. Moos. 10:6.

9/11 oli profeettallinen käännekohta, jota esikuvasi se, kun Mooses toi heinäsiirkojen vitsauksen, joka tuli itätuulen mukana.

”On ajanjaksoja, jotka ovat käännekohtia kansakuntien ja seurakunnan historiassa. Jumalan kaitselmuksessa, kun nämä erilaiset kriisit koittavat, annetaan valkeus juuri sitä aikaa varten.” Bible Echo, 26. elokuuta 1895.

Seuraava vitsaus synnytti pimeyttä tai valoa sen mukaan, mihin luokkaan kuului. 9/11 oli ”käännekohta kansakuntien ja kirkon historiassa”. Tuossa vaiheessa Jumalan kansaa kutsuttiin palaamaan ja vaeltamaan vanhoilla poluilla, mutta he kieltäytyivät vaeltamasta niillä eivätkä kuunnelleet pasuunan ääntä. Elian jälkeen saatiin aikaan ero pimeyden ja valon välille, ja Mooses kysyi: ”kuinka kauan?” Hän toteaa edelleen kyseisessä kohdassa:

”Kansojen ja seurakunnan historiassa on ajanjaksoja, jotka ovat käännekohtia. Jumalan kaitselmuksessa, kun nämä erilaiset kriisit koittavat, annetaan siihen aikaan tarkoitettu valo. Jos se otetaan vastaan, seuraa hengellinen edistys; jos se hylätään, seurauksena ovat hengellinen rappio ja haaksirikko.” Bible Echo, 26. elokuuta 1895.

Seuraavassa artikkelissa jatkamme aiheen ”kuinka kauan” käsittelyä.

Toukokuussa 1842 pidettiin yleiskonferenssi Bostonissa, Massachusettsissa. Tämän kokouksen alussa veljet Charles Fitch ja Apollos Hale Haverhillistä esittivät kankaalle maalaamansa Danielin ja Johanneksen kuvalliset profetiat sekä profeettalliset luvut, jotka osoittivat niiden täyttymyksen. Veli Fitch sanoi selittäessään kaavionsa avulla konferenssin edessä, että tutkiessaan näitä profetioita hän oli ajatellut, että jos hän saisi aikaan jotakin tässä esitetyn kaltaista, se selventäisi aihetta ja tekisi sen hänelle helpommaksi esittää kuulijakunnalle. Tässä oli enemmän valoa polullemme. Nämä veljet olivat tehneet sen, minkä Herra oli näyttänyt Habakukille hänen näyssään 2 468 vuotta aikaisemmin sanoen: ”Kirjoita näky ja piirrä se selvästi tauluihin, että sen lukija voisi juosta. Sillä näky odottaa vielä määrääaikaansa.” Habakuk 2:2.

”Jonkin keskustelun jälkeen asiasta päätettiin yksimielisesti, että tämän kaltaisia laaditaan litografisina kolmesataa kappaletta, mikä pian toteutettiin. Niitä kutsuttiin ’43:n kartoiksi’. Tämä oli hyvin tärkeä konferenssi.” The Autobiography of Joseph Bates, 263.

”Minulle on näytetty, että vuoden 1843 kartta oli Herran käden ohjaama ja ettei sitä tullut muuttaa; että luvut olivat sellaiset kuin Hän tahtoi niiden olevan; että Hänen kätensä oli joidenkin lukujen yllä ja peitti virheen, niin ettei kukaan voinut nähdä sitä, ennen kuin Hänen kätensä poistettiin.” Early Writings, 74.

”Toisen adventin julistajien ja lehtien yhtynyt todistus oli heidän seisoessaan ’alkuperäisellä uskolla’ se, että taulun julkaiseminen oli Habakuk 2:2, 3:n täyttymys. Jos taulu oli profetian kohde (ja ne, jotka sen kieltävät, hylkäävät alkuperäisen uskon), siitä seuraa, että eKr. 457 oli se vuosi, josta 2300 päivää oli laskettava. Oli välttämätöntä, että vuosi 1843 olisi ensimmäinen julkaistu ajankohta, jotta ’näky’ ’viipyisi’ eli jotta olisi viipymisen aika, jonka kuluessa neitsytjoukon tuli torkahtaa ja nukkua suuren aikaa koskevan aiheen suhteen juuri ennen kuin se oli herätettävä Keskiyön huudolla.” Second Advent Review and Sabbath Herald, osa I, numero 2, James White.